

«Mister Cat» (an excerpt)

What is the reason that I have such an impression that all the living animals in the world are very close to my soul? What is the reason that when I'm thinking about them it arouses mercy, tolerance and love in me? What is the reason of considering all the animals to be my family as well as all the people? What is the reason that the animal is staying a friend, a brother, a mate who I'm looking for, who I love?

Émile Zola.

I don't like cats, they have hostile intentions against birds all the time.

But this one has won my affection.

It happened accidentally that he was born on the sofa in my living room. Since that time it had been his most favorite place where he spent his time.

He was named Mister Cat in memory of the renowned tale hero who has defeated all the forest beasts. However he hadn't anything that could make him a hero, he was so respectful to each animal that he ran away from each of them all the time, especially from three huge dogs, because each of them had really big mouth that it could easily fit even few Mister Cats there.

Since he was little he had shown an extraordinary love to writing. He climbed gladly on the big book shelves and was very naughty when the large volumes of books didn't want to play with him, so they fell down weightily and loudly. When someone was working at the table, he came, sat down on it and watched. Every day for a long time he listened attentively to how the Ukrainian translation of one of the great esteemed book was read, which had been prepared for publishing abroad at that time. But it seems that he was mostly sympathetic to the narratives, at least he was very interested in one of mine. That time I was writing "Under the quiet willows". Everyday in the morning I started to work at ten o'clock and he jumped on a table around that time, - he knew that he has already had his own place there. He was sitting and watching carefully, shining with his dark dun fur identically all over his body. He watched attentively with his clear yellow eyes as the writing feather was running on the paper. Probably it seemed to him that I was writing something wrong from time to time and he gracefully and gently stopped the feather with his paw.

— Moggy , don't obstruct me! — I said to him and he sat down quietly again.

Finally, the monotonous motion of the feather made him bored. He tucked his paws under himself and had been lying for some time watching, then curled up in a ball and sweetly fell asleep, sighing loudly and tasty while dreaming.

At noon, having heard that I was getting up from the table, he woke up, hopped off the table and stretched, making himself very long. After that he sometimes went for a walk with me in a garden, but of course, he had to go back quickly because of three already mentioned dogs with too big jaws and too much dogs' intentions – to tear a poor cat apart in a moment. As for me, tipping over the heavy books of folklore notations from the shelves, I should have known about the beginning of the rivalry between cats and dogs nations and may be was bitterly complaining about his imprudent distant ancestor who made it impossible to have some kind of understanding between Mister Cat on one side and mentioned dogs on other one.

When we already moved to another apartment, where we had no dog there, he could run in the garden and the backyard and climb the trees as much as he wanted. Apparently he loved the nature but our

apartment owner said that he loved only to scratch a soft bark on nice young cherry trees using his claws. May be it was made because of the passionate commitment to this beautiful tree — as well as his even more commitment to the birds that made him to be terribly disturbed every time when he had seen these birds.

He loved everyone — the small and the large.

But he had to love them — platonically.

When, sitting on the windowsill in the house, he saw how the brisk swallows had been fussing on the ground or a heavy crow had been flying over the yard, waving its wings, he started to spin his tail, and watched through the window unceasingly and answered with some strange short sounds. Then the dialogue usually started. I had been telling him:

— Cat?!

— Meow!..

— What are you doing there? — Meow!, meow!..

— Again with the birds?!

— Meeow...

Some more remarks from both of sides and at last my menacing:

— Cat, go away from there! Do you hear me?

— Meeeow!.. lamentably little voice said it and after that Mister Cat jumped down on the floor.

«Пан Коцький»

Борис Грінченко

(уривок)

Через що в мене до всіх живих тварин на світі таке почування, як до чогось рідного? Через що думка про їх збуджує в мене милосердність, терпимість і любов? Через що я лічу всіх тварин до своєї сім'ї так само, як і всіх людей?.. Через що тварина зостається мені другом, братом, товаришем, якого я шукаю, якого люблю?

Е. Золя.

Я не люблю котів, вони завсігди мають ворожі заміри проти пташок.

Але цей придбав мою прихильність.

Випадком трапилося, що він народився на канапі в моїй світлиці. З цього часу канапа зробилася найулюбленишим місцем, де він пробував.

На згадку про звісного казкового героя, що подужав усіх лісових звірів, його найменовано Паном Коцьким. Однаке в йому не було нічого геройського, і він виявляв таку повагу до кожного звіра, що завсігди тікав од кожного, а найбільше від трьох здорових псів, бо кожен з їх мав такого рота, що в йому вільно могло міститися з пару Панів Коцьких.

Змалку виявляв надзвичайну любов до письменства. Лазив залюбки по великих полицях з книжками і був дуже лихий на товсті томи, коли вони не хотіли з їм гулятися, а важко й гучно гупали додолу. Коли хто працював за столом, злазив на стіл, сідав і дивився. Так він довгий час щодня уважно слухав, як читано український переклад однієї великої поважної книги, що саме тоді готовано до друку за кордон. Але найбільше, здається, прихильний був до повістярства, принаймні він вельми цікавився моєю повістю. Я тоді писав «Під тихими вербами». Щодня вранці в десять годин я сідав за роботу, а він стрибав на стіл,— знов, що там уже є про його місце. Сидів і дивився уважно, блищаючи своєю шерстю темно-мишастою, скрізь однаковою. Уважно дивився своїми жовтими ясними очима, як бігало по паперу мое перо. Мабуть, часом йому здавалося, що я не так пишу, як треба, і він граціозно й злегенька спиняв перо своєю лапкою.

— Котусю, не перешкоджай! — казав я йому, і він знову сідав тихо.

Одноманітний рух пера врешті втомляв його. Підгортав під себе лапки й лежав який час дивлячися, потім бгався в клубочок і солодко засипав, смачно й голосно зітхаючи вві сні.

В дванадцять годин, чуючи, як я встаю з-за столу, він прокидався, стрибав зо столу і потягався, роблячися дуже довгим. Тоді йшов часом зо мною на прохідку в сад, але звичайно швидко мусив вертатися назад і то через трьох згаданих псів з занадто великими пащами і з занадто собачими замірами — схламати бідного кота в один мент. Перекидаючи з полиць важкі томи з фольклорними записами, мусив знати про початок ворогування між собачою й кошачою націями і певне гірко нарікав на того необачного свого далекого предка, що, занапастивши взятий на скову білет, подав собакам і тим зробив неможливим якесь порозуміння між Паном Коцьким з одного боку і згаданими кудляями з другого.

Уже як ми перейшли на другу квартиру, де не було ні одного собаки, міг, скільки хотів, бігати садком і городами і лазити по деревах. Видимо любив природу, але наш квартирний господар казав, що він любить тільки драти своїми кігтями ніжну кору на гарних молодих вишеньках. Може бути, це робилося з палкої прихильності до цього гарного дерева — так само, як ще палкіша прихильність його до пташок примушувала його страшно турбуватися щоразу, як він їх бачив.

Любив усіх — малюсіньких і великих.

Але мусив любити — платонічно.

Коли бачив, сидячи в хаті на вікні, як жваві горобці метушились по землі й по гілках або важка ґава перелітала двір, махаючи своїми незграбними крилами, починав нервово крутити хвостом, не перестаючи дивився в вікно й озивався якимись дивними коротенькими згуками. Тоді відбувався діалог. Я казав:

— Коте?!

— Няв!..

— Ти чого там? — Няв!, няв!..

— Знов за пташками?!

— Няуу...

Ще кілька реплік з обох боків і нарешті грізна моя:

— Коте, геть зараз відтіля. Чуєш?

— Няаа!.. — тоненьке й жалібне, і бідний Пан Коцький стрибав з вікна додолу.

Юлія Кривицька «Пан Коцький (уривок)» (ХКСб-1-16-4.0д)- 2 місце